

Sygn. akt. II K 567/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 listopada 2014r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym,

w składzie

Przewodniczący SSR Lucyna Brzoskowska,

Protokolant: Katarzyna Bogusz –Trojanowska

Przy udziale Prokuratora: bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 08 października 2014 r., 03 listopada 2014r. sprawy:

M. R.,

s. W. i B. z domu F.,

ur. (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 kwietnia 2014 roku w D.na ul. (...)kierował samochodem osobowym marki S. (...)nr rej. (...)po drodze publicznej w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,02 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. (sygn. akt IIK 579/11) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz dopuścił się tego przestępstwa w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wskazanego w okresie od 24.04.2011 r. do 24.04.2016r. w związku ze skazaniem wyrokiem o sygn. IIK 579/11 za przestępstwo z art. 178a§1k.k. nie stosując się tym samym do orzeczonego przez Sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

tj. o czyn z art. 178a§4k.k.

orzeka

I. Oskarżonego M. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 178a §4 k.k. skazuje go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat.

III. Na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 600 (sześćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

IV. Na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego kosztami sądowymi na rzecz Skarbu Państwa oraz opłatą w kwocie 180zł.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Oskarżony M. R. wyrokiem Sądu Rejonowego w O.z dnia 12 września 2011 roku w sprawie sygn. akt IIK 579/11 był skazany za popełnienie dwóch czynów z art. 178a§1k.k. Na mocy tego wyroku orzeczono wobec oskarżonego łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Wyrok uprawomocnił się 20 września 2011 roku.

W dniu 18 kwietnia 2014 roku w godzinach popołudniowych oskarżony M. R. przebywał w domu. W tym czasie oskarżony wypił kilka piw. Następnie oskarżony bez wiedzy ojca wziął samochód marki S. (...) nr rej. (...) pojechał na stację paliw w D.. Na miejscu zatrzymał się przy dystrybutorze. Oskarżony tankował paliwo. Za samochodem oskarżonego zatrzymał się M. K. - policjant. Mężczyzna obserwował zachowanie oskarżonego. M. K. wydawało się, że oskarżony był pijany. M. K. zaobserwował, że oskarżony zatoczył się i wypadły mu kluczyki z ręki. Oskarżony poszedł zapłacić za paliwo. Po powrocie oskarżonego do samochodu, M. K. podszedł do niego i zapytał, czy jest nietrzeźwy. M. K. poczuł od oskarżonego woń alkoholu. Mężczyzna okazał oskarżonemu legitymację służbową i przedstawił się. M. K. poinformował oskarżonego, że zostaje zatrzymany w związku z podejrzeniem, że kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości. M. K. powiadomił policję. Po przyjeździe funkcjonariuszy policji, M. K. przekazał im oskarżonego.

/dowody: protokół z badania trzeźwości k.3, wyjaśnienia oskarżonego k.8, k.58, zeznania świadka M. K. k.19v, k. 58, odpis wyroku k.34-35/

Oskarżony M. R. był dotychczas karany sędownie. /k.15, odpis wyroku k.34-35/

W toku postępowania sądowego oskarżony został przebadany przez biegłych lekarzy psychiatrów. W opinii końcowej biegli psychiatry stwierdzili, że badany nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, rozpoznali u niego zaburzenia adaptacyjne, zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu, w okresie objętym zarzutem rozpoznali u niego upojenie alkoholowe zwykłe. Biegli stwierdzili, że w czasie popełnienia przestępstwa zdolność rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem u badanego nie była ograniczona w rozumieniu art. 31 par. 1 lub 2 k.k. /opinia k.44-46/

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego M. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Przyznał, że w dniu 18 kwietnia 2014 roku pił alkohol, następnie zabrał samochód ojca i pojechał na stację paliw w D., gdzie został zatrzymany przez policję. Przyznał, że trzy lata temu był karany za kierowanie w stanie nietrzeźwym. Wyjaśnił, nie posiada prawa jazdy, ponieważ zostało mu wcześniej zatrzymane. Dodał, że ma aktualny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 2016 roku. /k.8/

Przesłuchiwany w charakterze oskarżonego na rozprawie M. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Potwierdził złożone uprzednio wyjaśnienia w sprawie. /k.58/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. R., przyznającego się do winy. M. R. w sposób jednoznaczny, jasny, spójny, podał okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez niego przestępstwa. Wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego stanowiły podstawę ustaleń stanu faktycznego. Ich szczery i spontaniczny charakter nie budziły wątpliwości.

Świadek **M. K.** - funkcjonariusz policji, który był na miejscu zdarzenia wiarygodnie zeznał, że zwrócił uwagę na zachowanie oskarżonego, który zachwiał się i wyczuwając od niego woń alkoholu, wezwał policję. Zeznania świadka stanowią uzupełnienie wyjaśnień oskarżonego, potwierdzają jego wersję. Zeznania tego świadka są jasne, konkretne, obiektywne. Świadek wiarygodnie zeznał na okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu.

Stan nietrzeźwości oskarżonego potwierdziło badanie za pomocą alkometru. Analiza protokołu jego użycia prowadzi do wniosku, że czynność ta została przeprowadzona w sposób prawidłowy, sprawnym technicznie urządzeniem.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów. Zostały sporządzone przez osoby lub podmioty do tego uprawnione. Zawierają informacje oraz dane, które odnoszą się do ustaleń stanu faktycznego, stanowią jego ważne uzupełnienie. Żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności.

W tych warunkach wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została mu udowodniona przeprowadzonymi dowodami.

Tym samym oskarżony M. R. dopuścił się przypisanego mu czynu.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę jak w części dyspozytywnej wyroku.

Przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego Sąd brał pod uwagę jako okoliczność obciążającą stopień upojenia alkoholowego w jakim był oskarżony. Tego rodzaju nieodpowiedzialne i potencjalnie groźne zachowania wymagają zdecydowanej reakcji karnej. Nie bez znaczenia jest także fakt, że oskarżony M. R. dopuścił się tego czynu będąc uprzednio prawomocnie skazanym za dwa czyny z art.178a § 1 k.k. oraz w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego na okres 5 lat. Takie zachowanie oskarżonego dobitnie świadczy o jego lekceważącym stosunku do prawa oraz do zasad bezpieczeństwa w ruchu, narażaniu siebie na utratę zdrowia, a innych uczestników ruchu na potencjalne niebezpieczeństwo utraty zdrowia lub życia.

Jedyną okolicznością łagodzącą jaką brał pod uwagę Sąd przy wymiarze kary było jedynie szczere przyznanie się do winy.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu społeczna szkodliwość popełnionego czynu zabronionego przez wymienionego jest znaczna.

Wymierzona oskarżonemu M. R. kara pozbawienia wolności, w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Uwzględniła cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu prawidłowa resocjalizacja oskarżonego winna odbywać się w warunkach izolacyjnych, dlatego też wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności nie zostało warunkowo zawieszona. Stosownie bowiem do treści art. 58§1 k.k. jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie wymogi stawiane wymiarowi kary przez art. 58§1 k.k. spełni jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności. Skazując oskarżonego uprzednio Sąd już dał wyraz zaufania do niego i przekonania, iż potrafi on zweryfikować swe dotychczasowe postępowanie w przyszłości i wymierzył mu kary o charakterze wolnościowym.

Jak widać oskarżony nie wyciągnął z tego właściwych wniosków i w dalszym ciągu okazuje lekceważenie zarówno norm prawnych jak i prawomocnych rozstrzygnięć sądu.

Zdaniem Sądu jedynie kara pozbawienia wolności we właściwy sposób wpłynie na postawę oskarżonego w przyszłości. Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Należy przy tym pamiętać o dyrektywie wynikającej z art. 69§4k.k., w myśl której: (...) wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Mając powyższe na uwadze, Sąd nie dopatrywał się w stosunku do oskarżonego M. R. żadnych szczególnie uzasadnionych okoliczności, które pozwalałyby na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu sprawcę takiego jak oskarżony należy izolować, a z

okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji w stopniu znacznym.

Na podstawie art. 42§2 k.k. Sąd orzekł obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zakaz prowadzenia pojazdów należy do grupy środków o charakterze prewencyjnym i ochronnym, mających na celu zapobieżenie popełnienia przez sprawcę podobnego czynu w przyszłości. Przy uwzględnieniu stopnia nietrzeźwości sprawcy oraz okoliczności zdarzenia, Sąd uważa, że nie zasługuje on na dalsze uczestniczenie w ruchu jako kierowca wszelkich pojazdów mechanicznych na okres orzeczony w wyroku. W kontekście powyższego uznać należy, że zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony na okres 4 lat spełni swe cele prewencyjne.

Na podstawie art. 49§2 k.k. Sąd orzekł świadczenie pieniężne na rzecz fundacji Funduszu Pomocy (...) oraz Pomocy Postpenitencjarnej (punkt III wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie powołanych przepisów jak w punkcie IV wyroku mając na uwadze możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonego.